

Дороги

Микола Руденко

Молюся вам, оті дороги,
Донецькі, чорні, кам'яні,
Що ранили дитячі ноги
І лікували у стерні;

Отим стежкам, які водили
По мінах у ворожий тил,
Щоб вибухав, де ми ходили,
Живий бузок, а не тротил.

Тепер оте напівдитяче,
Окопне, давнє, лісове
Сопілкою у грудях плаче,
Сльозою по щоці пливе...

Молюся вам, дороги пізні,
Де радість є і смуток є,
Де, зрікшись неживої пісні,
Я серце обновив своє.

О, скільки тут було капканів!
Хоч це, здається, не війна,
Та поміж сосен і парканів
Ховалась пастка не одна.

Отут живуть лауреати,
А там живе чиновний люд...
Навчись брехати, щоб до хати
Тебе покликав лизоблюд.

Тоді, дивись, тебе помітять.
Благословляючи у путь,
В газетах праведно освітять
І ветераном назовуть...

Молюся вам, святі дороги,
Дуби, озера, комиші,

Де голос чесної тривоги
Прокинувся в моїй душі.

Оновлений, туди рушаю
З малим блокнотиком в руці,
Де між зеленого лишаю
Цвінуть в окопах чебреці;

Де сосни бронзові на схилах,
І зосереджені, й журні,
Як монументи на могилах,
Стоять у грізній тишині.

Мені вечірні зорі світять —
І легко дихать, легко йти.
Я певен, що вони помітять,
Бо в зорях є живі брати.